

Майстер пейзажу

Пропонуємо читачам «УД» розмову з журналістом, а за покликанням художником Ігорем Роп'яником, виставка якого відкриється в мистецькій Галереї Союзу Українців у Великій Британії 22 жовтня.

У творчому доробку митця близько чотирьох тисяч полотен, а сам він понад тридцять років присвячує себе улюбленій справі – живопису.

Роботи художника з Івано-Франківська знайшли своє постійне місце не лише в Україні. Художника запрошували з виставками у США, він також співпрацював з однією із канадських галерей. Лише в США і Канаді знаходиться біля тисячі його робіт. Одну з картин Ігоря Роп'яника – «Ранковий сон» – придбала всевітньо відома кінокомпанія «Columbia Pictures».

Ви маєте природний талант до малювання? Чи успадкували його?
Зовсім ні, хоча бать-

ки й були творчими людьми. Мама пережила Сибір, куди виселили всю родину. Там вона, шістнадцятирічною дівчиною, поховала своїх маму і тата... Сама в лісі копала яму для своїх рідних... Племінників від неї забрали в дитячий будинок, який вона з часом віднайшла і повернула дітей.

Разом з ними їй вдалося втекти і, долаючи важкий і довгий шлях, повернутися до рідного Станіслава. Але тут на неї чекала тюрма. Будучи вагітною, вона відбула за ґратами цілий рік. Там, у станіславській тюрмі, народилася моя сестра, а я вже з'явився на світ, коли мої батьки повернулися із другого сибірського заслання.

Чим вони пізніше займалися?

Вони працювали в Гуцульському ансамблі пісні і танцю, часто брали мене з собою на гастролі, іноді на три місяці. Там я «відкривав світ», знайомився з місцевими хлопчачками, проводив з ними час, поки батьки давали концерти. У Городенці, наприклад, хлопці показали мені напівзруйнований костел. Всередину ми потрапили крізь заграбовані вікна. Пам'ятаю чарівні, але жахливо

потрошені дерев'яні скульптури, яких у храмі було чимало. В той час я ще не знав, що вони належать відомому майстру Георгу Пінзелю, і не підозрював тоді, що через 40 років побачу деякі з них, вже відреставрованими, на виставці у Парижі в знаменитому Луврі.

Коли Ви почали малювати?

Я не любив ходити в дитсадок. Просив батьків, аби дали багато паперу і кольорових олівців, щоб я міг залишатися вдома і малювати. Можливо це був перший натяк щодо майбутньої професії. Я й досі зберігаю свої перші малюнки, один з яких зробив, коли мені було тільки три роки. Підлітком любив ліпити з глини на цегельні, що знаходилася поблизу.

Але на навчання до художньої школи батьки мене не віддали, бо чомусь вважали художників нещасними й бідними людьми, та, як правило, бородаччима, не дуже охайними, що полюбляють випити...

То як склалося Ваше подальше життя?

Я став студентом факультету журналістики Львівського університету. Львів від-

Ігор Роп'яник за роботою

крив для мене багате культурно-мистецького життя з численними музеями, виставками, театрами.

Пригадую, як вперше потрапив у картинну галерею, де побачив оригінальні твори видатних українських художників, російських передвижників, європейську класику. На мене це справило незабутнє враження!

Тоді й прийшло нестримне бажання малювати. Питав себе, чи зможу я щось подібне створити? У бібліотеку ходив, немов на роботу, перечитав, мабуть, всю літературу з техніки живопису.

Використовуючи свій фах журналіста я, під приводом «взяти інтерв'ю», бував у відомих львівських художників - Зіновія Кецала, Володимира Патика, пізніше в івано-франківських - Івана Лободи, Миколи Варенні, Василя Красьохи, та краєм ока спостерігав за їхньою творчою кухнею.

Коли ж Ваше покликання стало професією?

Після 23-річної праці в газеті, яку я любив, я все ж розпрощався із журналістикою й цілковито віддався мистецтву: душа прагнула творчої свободи!

Деякий час працював в обласному науково-методичному центрі народної творчості, спілкувався з художниками, їздив на пленери. Незабаром у краєзнавчому музеї

відбулась моя перша персональна виставка... Нині за плечима вже понад десяток персональних і участь у кількох десятках групових виставок, в тому числі й за кордоном.

Який стиль мистецтва Вам до душі?

Імпресіонізм й реалістичний живопис. Я не захоплююсь модними авангардними штучками, абстракціями, які заповнили сучасне мистецтво. Я не кажу, що цей стиль не має права на життя, але мені він не імponує. Вважаю, що мистецтво повинно плекати позитивні емоції, пропагувати естетику красивого.

Які Ваші улюблені теми і до якого стилю відносите свою творчість?

Улюблена тема – пейзаж. Це природа, сільські й міські краєвиди, натюрморти. Відомий мистецтвознавець Мирослав Аронець вважає, що мої полотна близькі до творів українських художників-пейзажистів к. XIX – поч. XX ст. Хоч, як на мене, в останні роки за стилем і духом я стаю ближчим до французьких імпресіоністів. Найбільше люблю Моне.

Пишу традиційно олійними фарбами на полотні. Вчуса щодня, опановую нові прийоми, стилі, техніку... Зараз художники мають можливість придбати і фарби різних виробників, і

полотна, і мольберти. Є все! А колись, у радянські часи, кожна дрібниця була дефіцитом. Колись, пригадаю, доводилося привозити фарби з Прибалтики, Білорусі, або відкуповувати тубики у львівських художників.

Ваше колишнє захоплення стало професією. А що стало захопленням натовість?

Насамперед, фотографія. Фотографувати я почав у 10 років, коли отримав свій перший фотоапарат. А у 9-му класі, коли батьки подарували кінокамеру, мріяв про кінозйомки. Після закінчення школи навіть пробував вступити на кіно-операторський факультет театрального інституту імені Карпенка-Карого в Києві, але не пройшов через високий конкурс.

Мене підбадьорували й радили більше фотографувати, брати участь у фотовиставках, друкувати світлини в газетах. Саме так з часом я зацікавився журналістикою. Писав настільки активно, що отримав із Московського університету запрошення вступити без екзамнів на факультет журналістики, навіть надіслали бланки заяви. Пропозиція була спокусливою. Батьки не забороняли, але після всього пережитого ними в молодості, вони застерігали мене

про те, що там чужий край, чужі люди й мова. Тому я зупинив свій вибір на Львові, про що не шкодую.

Чи встигає Ви робити щось інше?

Я людина діяльна... Люблю майструвати своїми руками. Будував хату – не цурався будь-якої роботи, копав криницю, займався садівництвом і городництвом (навіть видав книжечку «Як виростити високий урожай»). Захоплююсь гірськими лижами, люблю мандрувати, але не з туристичними групами, бо це втомлює. Колекціоную старожитності, вивчаю генеалогію роду...

Наступного тижня відкривається Ваша виставка в Лондоні, що б Ви хотіли сказати її відвідувачам?

Я дуже щасливий, що займаюся улюбленою справою. Як казав Дега, «кожний іде своїм шляхом і має своє невелике коло публіки». На щастя, я маю своїх шанувальників, яких щодня стає більше і сподіваюся, що після Лондону це коло розшириться. Я прагну, аби люди, споглядаючи мої полотна, бачили красу світу і ставали добрішими. Мої щирі вітання українському Лондону!

Дякую. Бажаємо успіху Вашій виставці, а Вам творчої наснаги!

Розмову вела д-р Людмила Пекарська

The Art Gallery
Association of Ukrainians in Great Britain
Presents

CONTEMPORARY LANDSCAPES
Ihor Ropyanuk
22 October – 6 November 2015

The Art Gallery of the Association of Ukrainians in Great Britain
49, Linden Gardens, Notting Hill, London W2 4HG

Media partner: Ukrainian Thought newspaper
Further Information: Tel. 0207 229 8392, e-mail: events@augh.co.uk,
www.augh.co.uk, www.facebook.com/AUGB.SUB